

Dorul simfonic

Ștefan Doroftei Doimneanu

Pornește dorul iar să sufle
În do minor, în do major,
Încet începe să se umfle
În mi de sus mai repejor,
Pufnește-n sol în două note
Se răsucesce iar în mi,
Își pune-n brâu o dalbă fotă
Și nu-ncetează a glumi.

Do do, mi mi, sol sol, mi...

Dorința lui este să strângă
Dogoarea vorbelor de foc,
Minciuna ploilor s-o stingă
Mizând pe tristu-i nenoroc,
Solicitând ca echinocțiul
Solstițiului să-i ia trufia,
Migrând, să poarte în silențiu
Cu multă taină-n cânt tăria.

Fa fa, re re, si si, sol...

Farsor cam aprig la mânie
Fantomă bântuind prin ler,
Revarsă brize-n cununie
Vise din vis suflând din cer,
Silabe de nemărginire
Sintagme blânde prefațând,
Solfegii pline de mahnire
Din lira timpului schițând.

Do do, mi mi, sol so, mi,
Fa fa, re re. si si, sol...
Do do, mi mi, sol sol, re,
Fa fa, do re mi fa sol si sol...

*

În re l-ascult cum cântă lunii
Mă prind de el în si bemol,
Încep să cânt pe vocea strunii
Privindu-te în cheia sol
Și iar în dor de fa mă strig
În stropi de mi mă prind în zbor...
Îmi e și cald, îmi e și frig,

POEZII ONLINE

De pașii tăi mi-atât de dor...